

Cronicile
Pandemiei Globale

2020

33 de Povestiri din jurul Lumii

Guy Djoleen, Director Executiv UNESCO,
Center for Peace

Autori

ix

1	Nana Iavorschi Cnejevici, Istanbul, Turcia	11
2	Andra Ticărau, București, România	25
3	Dragoș Pop, Cluj-Napoca, România	38
4	Michelle Macias, Ciudad de Mexico, Mexic	46
5	Ramona Dumitrean, Cluj-Napoca, România	53
6	Alina Orășanu, Boston, SUA	57
7	Santiago Chirino, Ciudad de Mexico, Mexic	66
8	Acna Samskiescu, Londra, Marea Britanie	82
9	Dan Mecu, Brăila, România	106
10	Mihaela Maier, Scarborough, Marea Britanie	109
11	Kunal Rajput, New Delhi, India	126
12	Bianca Opreș, Bruxelles, Belgia	135
13	Mihaela Gaicu, București, România	141
14	George Smarandache, Slatina, România	144
15	Sandie Michaels, București, România	153
16	Claudiu Neacșu, Tecuci, România	174

17	Sabina Hesse, Los Angeles, SUA	183
18	Michael Angus, New York, SUA	187
19	Mihaela Stoica, Siena, Italia	190
20	Șerban Hesse, Nürnberg, Germania	200
21	Lucia Lobonț, București, România	214
22	Max Petropoulos, Atena, Grecia	217
23	Livia Negulescu, Cluj-Napoca, România	222
24	Zaid Khan, Agra, India	226
25	Lucia Davis, Auckland, Noua Zeelandă	230
26	Cornel Nemeș, Reno, Nevada, SUA	238
27	Tenzin Tsundue, Dharamshala, India	245
28	Sandra Sanada, București, România	254
29	Takahiro Hatake, Tokyo, Japonia	281
30	Asmaa Arafa, Cairo, Egipt	292
31	Mihai Ivanof, Dubai, Emiratele Arabe Unite	305
32	Monica Loloiu, București, România	310
33	Bruno Carrier, Paris, Franța	318
34	Dedicație	335

să lucrăm împreună pentru a rămâne în siguranță și pentru a depăși acest moment.

Când citim textele autorilor din diferite țări, observăm că, chiar dacă vorbim o limbă diferită sau urmăm tradiții diferite, împărtășim aceleași probleme, de la sentimente de anxietate, până la povești de dragoste, la stări sufletești similare, observăm că ne plac aceleași activități și facem planuri asemănătoare pentru noi și pentru copiii noștri.

Prin această carte, sperăm să îmbunătățim înțelegerea unui context global mai larg, să deschidem orizonturi de gândire globală și înțelegere interculturală. Pământul e patria noastră și trebuie să ne lărgim perspectiva și să nu uităm că suntem contemporani și întâlnirea noastră e unică. Trebuie să ne înțelegem diferențele culturale și să ne celebrăm asemănările.

Văzând câte lucruri interesante se petrec datorită apariției acestui virus cu nume frumos, ne putem întreba dacă este un dușman, un aliat sau un mesager.

NANA IAVORSCHI CNEJEVICI ISTANBUL, TURCIA

Scriitoare

Jurnal de carantină Q 14

23 martie 2020, ora 15.45

Tot ce îmi vine în minte în momentul ăsta este WE CAN DO IT!

Acum un an pe vremea asta mă întorceam plină de speranță de la ultimul control medical. Plămânul era curat, totul era în regulă. Doctorul îmi recomandase vitamine, probiotice și o ozonificare a sângelui. Convalescența, mi se spusese, dura mult, cel puțin șase luni cu condiția să nu mă atingă nici

cea mai mică răceală. Fusese o boală foarte ciudată, fără un nume specific, plină de afecțiuni asociate. Pe raportul meu medical scria INFECȚIE DE CĂI RESPIRATORII CU VIRUS NESPECIFIC TIP SARS, insuficiență respiratorie, infiltrație la ambii plămâni și în pericard, rujeolă. O boală luată din aeroport, neidentificată, cu un parcurs surpriză, deosebit de violent. Starea acută a durat trei săptămâni, iar după apariția rujeolei a început încet să se amelioreze. Practic, șase săptămâni de coșmar. Timp de încă o lună de la încheierea bolii aveam senzația că merg plutind, fiecare pas, fiecare gură de aer părând un dar de la Dumnezeu. Nu am știut, nici doctorii, nici eu, prin ce boală am trecut. Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să mă recuperez și să ajung la forma anterioară. A trecut un an. Mă simt bine și consider că sunt norocoasă fiind recunoscătoare pentru că sunt în viață. Uneori mai am accese aleatorii de tuse datorate sechelelor concretizate într-o bronșită astmatiformă care va dispărea și ea cu timpul.

Acum, suntem în plină pandemie de Covid-19. În fiecare zi, această molimă se întinde și mai mult, răpește vieți și vise. În fiecare zi, oamenii se luptă să descifreze și să învingă boala. Fiecare zi, este un pas înainte spre victorie. WE CAN DO IT!!!

Turcia, Istanbul, 25 martie 2020, ora 9.00

E liniște. Patul este calduț și confortabil. Deschid ochii. Lângă mine, încovrigat, cu capul pe lăbuțe, doarme Mr. Spock, motanul. Mă duc până la

baie și mă întorc în pat. Îl mângâi pe Mr. Spock iar el începe să toarcă. Mijește ochii, cască și își găsește o nouă poziție, torcând în continuare. Nu dă semne că ar vrea să înceapă ziua. Nici eu. Ciudat cât de repede am uitat să măsoz trecerea timpului. Nu am nicio treabă programată așa că îmi trebuiesc câteva secunde să realizez că e luni. Pun mâna pe telefon și mă uit la dată. Ce e sigur, e sigur !

O.k. Să înceapă ziua! 27 de mesaje pe WhatsApp, 14 pe Facebook și 6 pe Instagram. Știrile dimineții spun că în Turcia s-au înregistrat 1300 de cazuri de COVID-19 și 30 de decese din aceeași cauză. Nu e bine. Boala asta se întinde prea repede, într-o săptămână a crescut ca Făt Frumos, cât la alții în trei. Mă uit pe mesaje. Încep să vorbesc cu Letto, din Canada. Se plânge de incompetența autorităților locale și inconștiența oamenilor din comunitate. Nu au înțeles situația și nici nu dau semne că o vor înțelege în timp util. Letto predă inginerie civilă în Saskatchewan. Cursurile se țin, iar rectorul i-a dat avertisment pentru că a refuzat să vină la orele cu studenții.

„Ce ai de gând să faci?” îl întreb.

Letto: Nimic. Nu mă duc orice ar fi. Tocmai am sunat la biserica ortodoxă și am vorbit cu preotul să închidă locația pentru o perioadă.

Eu: Și ce ți-a spus?

Letto: Că sunt nebun. Lumea are nevoie de Dumnezeu mai mult decât orice altceva în această perioadă.

Eu: Eu am observat că lumea are nevoie de

hârtie igienică mai mult decât orice altceva în perioada asta...

We know
book

Letto (*râde și aprobă*): Da, de hârtie igienică, și pornhubburi. Apropos, este singura perioadă când accesul este liber. Este un trafic imens pe site-urile porno.

Eu: Nu e niciun pericol, nu se ia prin ecranul laptopului.

Letto: Și uite așa am ajuns să fac o cercetare statistică privind mărimea organelor sexuale în funcție de rasă și zonă geografică.

Eu: Și ce ai descoperit?

Letto: A fost mai mult o confirmare decât o descoperire, (*emoji cu râs în hohote*) black power on top!

Eu: Vă urez carantină ușoară și spor la repopularea planetei.

Telefonul bipăie a mesaj.

Sadettin: Ce faci, Nana?

Eu: Acasă, mă răsfăț. Tu ce faci?

Sadettin: M-am plictisit. Lucrez de acasă, dar nu e la fel de eficient. Fetele sunt și ele în vacanță forțată așa că e greu de ținut programul de lucru.

Sadettin Akar este un fotograf bine cotate, cu expoziții și cataloage în portofoliu. Lucrează pentru una dintre cele mai mari firme din Turcia. E destul de panicat, firma având peste 8000 de angajați. Nu neapărat aglomerația îl sperie cât proiecția unui blocaj financiar care ar duce la concedieri masive.

Sadettin: Sper să se termine totul mai repede și să ne vedem de treburile noastre. Apropos, sunt

în perioada de alergie de primăvară, strănut în rafale, mai bine că nu ies, lumea ar înțelege greșit...

Eu: Nu cred că ți-ar ura nimeni „Noroc, să trăiești!” Stai acasă!

Ora 10.00

Mă dau jos din pat, fac un duș și pregătesc micul dejun. Deschid televizorul. Pe toate canalele se difuzează știri despre noul Coronavirus. În Italia situația este de coșmar. O sun pe Olga. Răspunde imediat.

Eu: Ce faci draga mea, ești bine?

Olga: Da, iubita mea, stăm acasă cu toții și sociabilizăm online.

Eu: Cum e în Roma?

Olga: Rău... peste tot e rău, în nord e cel mai grav, dar s-a întins spre sud pentru că s-au închis fabricile și lumea a plecat spre locul de origine. E și mama aici, stai că te pun pe speaker.

Eu: Săru' mâna, cum vă simțiți?

Mama Olgăi: Bine, bine, avem timp să stăm împreună acum, eu nu mă plâng, mamă.

Vorbim despre una, despre alta în contextul pandemiei. Toată lumea e preocupată de un subiect comun. Pandemia lovește și unește omenirea. Am impresia că pentru o perioadă de timp suntem cu toții egali, cel puțin în privința șanselor de a lua boala...

Ziua nu curge monotonic. Adrenalina dată de așteptare, îngrijorare și de multe alte sentimente amestecate, știrile care se succed cu repeziciune din

toate colturile planetei, fac ca ziua să treacă pe nesimțite. Cu toții așteptăm știrile de seară pentru a afla oficial starea zilei. Probabil că în următoarele zile, planeta va fi afectată nu numai de Coronavirus cât și de atacuri de panică și psihoze adiacente. Între timp dau cu aspiratorul, spăl pereții cu soluție dezinfectantă, dau cu aspiratorul, bag în mașina de spălat perdelele, dau cu aspiratorul... cred că ar trebui să mă potolesc cu aspiratul, până și Mr. Spock mă privește nedumerit.

Ora 17.00

Extraordinar! A înnebunit lumea. La știri se anunță că poliția a prins în piața Taksim o fată de 19 ani fugită din spital, suspectă de a fi infectată cu Coronavirus. Imaginile arată o fată blondă, ascunsă în spatele unui căruț de vândut covrigi. Se apără cu o bucată de carton, un ambalaj găsit pe jos, de forțele de ordine. Oameni în costume hazmat se îndreaptă spre ea și o încercuiesc. E săltată și băgată cu forța într-o ambulanță. Piața este spălată cu dezinfectant și jeturi puternice de apă sub presiune.

Telefonul sună trezindu-mă din starea de hipnoză dată de televizor.

Sandra este în România. Ar fi urmat să plece la Paris, dar deocamdată nu mai este cazul. Sandra este o cunoscută și talentată actriță și scriitoare. Împreună cu Acna Samskiescu, fetele au o idee grozavă, să scriem un jurnal de carantină împreună cu prieteni din toată lumea. Accept imediat. De ce nu? La urma urmei fiecare trăiește diferit pandemia. Americanii cumpără arme, olandezii au făcut cozi la

coffee shops, turcii au terminat rezervele de colonie (80 de grade) de pe piață, pe toată planeta se vinde în draci hârtie igienică, dar, ca oameni în carantină, CE FACEM? Ce trăim, ce simțim, cu ce ne ocupăm timpul? Ne este teamă? Sfidăm soarta? Ceea ce este sigur este că în momentul acesta toată omenirea e puternic afectată psihologic. Lupta cu un dușman necunoscut și invizibil, nu lasă pe nimeni indiferent.

1 aprilie 2020

Ziua păcălelilor? A fost anulată mutual anul acesta. Nu cred că suferă nimeni din cauza asta.

În Turcia a început tratamentul experimental cu plasmă și celule stem. A fost deja creat și s-a trecut la producția unui aparat de ventilație pulmonară. O rază de lumină.

În Italia au început să fie folosiți roboți pentru contactul direct cu pacienții infectați. O rază de lumină.

Cercetătorii din mai multe țări lucrează intens la crearea unui antidot. O rază de lumină.

1 milion de cazuri. 5% decese. 10% din decese, personal medical. Începe să se întunece.

Autoritățile mondiale în domeniul sănătății publice nu se pot decide dacă purtarea măștilor de protecție este necesară și eficientă sau nu... ciudat... în perioada de erupție a cazurilor de HIV nu s-a creat niciun fel de controversă sau polemică despre eficiența sau necesitatea purtării de prezervativ. Întunericul se adâncește.

Președintele Turkmenistanului (zero cazuri raportate) scoate Coronavirus în afara legii. Orice folosire publică a acestui cuvânt va fi sancționată ca atare. Este întuneric beznă.

4 aprilie 2020

Ce bine că e vremea ploioasă. Tocmai bine de stat acasă. Fiecare la casa lui. Avem timp berechet să facem ceea ce uităm întotdeauna, să stăm cu noi înșine.

Astăzi o să spăl geamurile, o să plantez busuioc și o să îmi fac manichiura. Nu vreau să deschid televizorul. Mr. Spock aleargă entuziasmat prin apartament, dând ture de la o fereastră la alta, urmărind fascinat laveta cu care spăl geamurile.

Sună telefonul. Mirjam e antrenoare de înot în Olanda.

Mirjam: Hallo, Hallo!

Eu: Mirjam, ce surpriză! Ce faci, ești bine?

Mirjam: Da, eu sunt bine, sunt norocoasă probabil. Aici situația nu este tocmai bună, sunt peste 1600 de decese... voiam să te rog ceva.

Eu: Sigur, sper să te pot ajuta.

Mirjam: Ai mei, mama și tata, sunt de trei săptămâni în Antalya și nu mai știu nimic de ei, nu reușesc să îi sun. Poate reușești tu să afli ceva.

Eu: Cum așa? Dă-mi amănunte.

Mirjam: Au plecat în ianuarie, ca în fiecare an. Iahtul nostru este ancorat în Antalya. S-au dus de acolo în Cipru și în Santorini după care s-au

întors în Antalya. Nu mai știu nimic, nu mai am nicio veste de aproape o săptămână.

Franke și Tilly au împlinit pe 14 februarie 50 de ani de căsătorie. Tilly are început de Alzheimer. Franke, proprietarul unei galerii de artă din Amsterdam a plănuisit cu luni înainte aniversarea nunții de aur și o nouă lună de miere dorind să îi ofere soției poate ultima călătorie a vieții lor.

Îl sun pe Ahmet cu speranța că mă poate ajuta să îi găsesc pe cei doi. Ahmet este muzician, stă de 10 ani în Antalya iar acum, pe timpul carantinei, face voluntariat pentru primărie livrând pachete cu mâncare celor bătrâni sau cu dizabilități. Îi explic la telefon situația.

Ahmet: Allah e mare! Cred că îi știu. Care este numele de familie?

Eu: DeVries.

Ahmet: Da. Sunt pe lista mea. Am fost acum două zile la ei, sunt bine sănătoși. Au și un cățeluș cu ei. Mare curaj să plece singuri la vârsta asta. Trec puțin mai târziu pe la ei și te sun.

Peste o oră

Primesc un mesaj video de la Ahmet. Părinții lui Mirjam fac cu mâna la cameră zâmbind voioși de pe puntea vasului. Tilly ține în brațe un bichon maltez ridicându-i lăbuța în semn de salut.

Ahmet îmi scrie că azi cei doi erau pe punte, la o măsuță, stând la soare și ascultând muzică. Din păcate, în urmă cu câteva zile, Tilly scăpase telefonul în apă așa că nu au mai putut contacta pe nimeni.

O sun pe Mirjam să îi dau vestea cea bună.

LBRIS

We know

Spre seară deschid televizorul și mă întristez din nou. Olga îmi trimite mesaj din Italia:

„În Italia situația este dramatică și nu este deloc ușor deoarece suntem bombardată cu atâtea știri, iar în jurul nostru vedem moarte, cosciuge purtate de armata italiană și arse, familii disperate care nu au reușit să-i vadă pe cei dragi pentru ultima oară, să-i plângă... Persoane care nu au înțeles încă situația în care suntem și cât este de grav să ieși din casă și faptul că noi, oameni pașnici, am devenit în acest moment kamikaze. Doctori și infirmieri, îngerii noștri care mor datorită acestei pandemii. Azi 04/04/2020 cazuri confirmate de Coronavirus în Italia 132.547 Morți 16.523 ☹️ Au fost și momente de panică numărând cele paisprezece zile de incubație a virusului, dar am reușit să realizăm că frica și panica în momentele acestea nu pot face decât foarte rău și astfel ne-am lăsat în mâinile lui Dumnezeu. Noi ducem o luptă cu acest virus care din păcate nu este dreaptă deoarece avem de-a face cu un dușman nevăzut care în orice clipă te poate ataca. Atmosfera este de nerecunoscut, să vezi Italia, să vezi Roma, un oraș atât de frumos și impunător gol-goluț, este foarte trist și ciudat, pot spune chiar sumbru. Înainte

te împiedicai de turiști la tot pasul veniți din lumea întreagă, iar pe stradă era totul o bucurie și o sărbătoare. De mai mult de o lună de zile suntem în izolare și încercăm să nu ne pierdem cumpătul și gândirea pozitivă și nu-ți ascund faptul că ne rugăm ca Dumnezeu să își întoarcă privirea spre noi toți oamenii pământului și să ierte păcatele noastre. Ca să ne treacă timpul mai ușor, mai întâi am făcut curățenie generală, după care am făcut dulciuri și tot felul de preparate, am făcut pâine și alte minunății culinare, dar ne-am plictisit de bucătărie și ne-am decis să citim, să facem filmulețe pe care le-am pus pe rețelele de socializare îndemnând oamenii să stea acasă. Nu este deloc ușor să stai în casă atâta timp mai ales că nu ești obișnuit și că trebuie, dar este spre binele nostru și binele umanității. Ceea ce am observat și mă bucură enorm de mult este că noi toți am devenit mai buni și ne-am oprit din alergătura cotidiană și ne pasă unii de alții descoperind adevăratele valori ale vieții noastre, hai să o spunem pe cea dreaptă, noi oamenii eram pe un drum greșit. Este emoționant să vezi cum toți cetățenii italieni cântă fiecare de pe balconul său, sinceră să fiu mi-au dat lacrimile, am realizat cât de prețioasă este libertatea și viața și cum într-un moment atât de trist noi oamenii reușim să fim UNIȚI și atât de aproape unii de alții, departe fiind. În fiecare seară mă rog la Dumnezeu punând capul pe pernă cu dorința de a se rezolva totul, să avem iar dreptul și libertatea de mișcare, de comunicare, să ne îmbrățișăm zâmbind și să putem spune: A fost un vis urât care a trecut!”